SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

F. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

TELEPHONE 29 011

I Canada:	I U.S.A. och Sverige:
Ett år i förskott ..$2.—	Helt år i förskott ..$3.—
Halvt år i förskott $1.50	Halvt år i förskott. $2.50
3 månader i förskott $1.00	3 månader i förskott...$1.50

Genom Canadas lag är vi ansvarig för betalningen av tidningen till dess vi mottagit densamma och allt det vi mottager denna tid vi måste betala om vi själv ej prenumererar eller genom namn. Du kan prenumerationen om du vill men måste betala om du vill att vi skola sända tidningen. Om du vägrar att mottara tidningen från postkontoret är det ej tillräckligt för att bli befriad från efterkrav för tiden du haft den på grund av du måste först returnera tidningen och betala returporto. Vägrar du taga tidningen på postkontoret och det är kvar där är det bevis för domstolarna att du vill bedraga tidningen. Om du ej vill mottaga tidningen efter det du betalat för den skall du returnera den till den ortens adressen, så är du skyldig att betala för dessamma, ifall personen som du anlitat för det. Du kan ej med rätt att vägra betala för den du mottagit om du ej kunna returnera den. Du kan ej skylla på postmästaren.

Adressförändringar. De av våra prenumeranter, som erfyllt till annan ort, omhedjas vänligen, att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla prestation som den ny, ty endast i annat fall äro ur stånd att sända tidningen.

Betalning. De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, omhedjas att göra det genom "money order" "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erhålles genom ändring av datum på adressetiketten å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningar tillhörande prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för sådan. Alla brev och meddelanden adresseras alltid till

Till tidningen insända "Fria Ords" bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (2 ggr) $1.50. Dödsannonser med ram och kors ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, äktenskap, födelse-platser m. m. 75 c. per gång för storlekar icke överstigande 1 tum. Dylik annonsering införes endast mot förut inskickad likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN

325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 12 december 1929.

S. C. T. JULNUMMER.

TORSDAGEN den 19 december utkommer S. C. T:s julnummer 1929. Vi hava haft förmånen till detta nummer få emottaga bidrag från ett antal av vårt många vänner och hoppas att det omväxlande innehållet skall i någon mån bidraga till skapandet av den rätta julstämningen i vårt många svensk-canadensiska hem.

Ur innehållet märkes julberättelse "EN STORMIG JULAFTON", skriven av vår förutvarande medarbetare *Yngve M. Wilhelmson, Dr. V. S. Tigges* i Toronto, bringar vår läsekrets en vacker och tänkvärd julbetraktelse, "Krubban, Korset, Kronan", medan vår gamle medarbetare *Joseph Swanson*, som för övrigt till julen utkommer med sin bok "Olla Podida", bidrar med en trevlig julskildring från denna sidan Atlanten: "Jakten på guldtian".

Ur den svenske skaldens *Daniel Fellströms* diktsamling "Oktober" återgiva vi den stora stämningsdikten "Invokation till Julen" och en annan av våra kända svenska skalder *Högström-Löfberg* ger oss en uppfriskande stämningsdikt "Julotta", uppdelat i tvenne diktavsnitt: "Avfärden" och "I kyrkan".

Fru *Soria Gardell* kåserar om "Årets gladaste vecka" samt ger oss en trevlig beskrivning över julaftonens matseder. Till denna avdelning hava vi också haft förmånen få mottaga ett ytterst intressant bidrag: "Slakt, brygd och bak i juletid," en skildring som ger oss några glimtar från äldre tiders julförberedelser.

Barnen äro heller icke glömda och på "Barnens egen sida" berättar *Farbror Petter* om hur det går till när julbordet skall dukas, samt ger de unga ett tillfälle att lösa en del tankenötter.

Ur det övriga textinnehållet märkes en julskildring från den för kort tid sedan avlidne pastorn *Leonard Alexander*, "Julglädje i ett hem" samt en brevlig skildring "Junte - Nirses Juljakt" av en av vårt nyare förmågor *Gunnar Schulze*.

Ingenjör K. Erland Ridderstråle har för vårt julnummer skrivit en synnerligen intressant och lärorik avhandling om den svenske ingeniören John Ericsons liv och hans många för speciellt kommunikationen betydelsefulla uppfinningar.

Vidare förekommer en del skönlitterära berättelser samt tvenne skildringar från främmande land, den ena "Två jular i Chile", skriven av en landsman som nyligen tillbringade några år i Syramerika och den andra "Hur man firar nyår i Kina", vilken berättelse på grund av oroligheterna i Kina borde vara ganska aktuell.

För de som önska sända vårt julnummer till släkt eller vänner hava vi arrangerat så, att detta kan låta sig göra direkt från vårt kontor mot insändandet av namn och adress på både avsändare och mottagare samt 10 cent för porto och omkostnader.

S. C. T:s julnummer 1929 lovar att bli en välkommen julklapp och vi hoppas den skall sprida glädje och ljus i de tusentals svenska hem i Canada och annorstädes, dit den kommer som en hälsning och en budbärare om en God Jul.

SYDPOLEN.

ETT år efter det Roald Amundsen kom tillbaka från sydpolen höll han föredrag i London. Som skick och bruk är, gavs det en festbankett till hans ära. Festtalare var ingen mer eller mindre än den senare utrikesministern, Lord Curzon. Han var som bekant taktlös nog att ge Amundsens hundar äran för bragden och utbringade till och med en skål för eskimåhundarna. Nu har Commander Richard E. Byrd just företagit en väflyckad flygfärd över samma trakter, som Amundsen först upptäckte och kartlade. Man kunde också med lika stor om icke större rätt ge Fords fabriker äran härför, ty Byrds flygmaskin har byggts vid dessa. Vi göra det emellertid icke. Vi ge icke ens Byrds förare, topdals-pojken Bernt Balchen äran. Denna tillfaller vid dylika tillfällen ledaren och ingen annan.

Byrds expedition är en av de största och dyrbarste, som någonsin sett dagens ljus. När det rika Förenta Staterna utrustar en sydpolexpedition, är det rimligt att intet fattas. Varför skulle de det? Roald Amundsen landade med betydligt enklare redskap i Vaibukten, än Byrd hade med sig. Men likväl torde det stå i vida fältet om resultatet av Byrds expedition i närmvärd grad överträffar resultatet av Amundsens. När därför diplomaterna i Washington beskäftigt diskutera äganderätten till sydpolen, må det förlåtas oss, då vi påminna om att denna punkt är norsk. I dessa dagar är det ungefär 18 år sedan en norsk flagg vecklades ut där. Det är 18 år sedan en skara norrmän kämpade sig fram från "Framheim", eller som det nu heter "Little America", till jordens sydligaste punkt. Hela vägen är översållad med norska namn och själva polen ligger på Kung Haakons platå. Det torde vara nog för herrarna i Washington.

En annan sak är att begreppet äganderätt till sydpolen i sig själv är en orimlighet. Amerikanaren Peary har helt visst tagit nordpolen i besittning i republikens namn, änskönt de lärda tvista om, huruvida han på det hela taget varit där. I varje fall har Roald Amundsen senare bevisat att punkten ej finnes, men amiral Peary hade kanske ej tillfälle att konstatera detta. Roald Amundsen och Scott efter denna och nu sist Byrd ha emellertid klarlagt att det har sin riktighet detta med sydpolen. Den är solid nog. Men ingen av de tre herrarna torde näppeligen ha skänkt den statsrättsliga sidan av saken en tanke. De voro alla tre forskare, de voro ute för att vinna vetenskapliga resultat. Och därvid bör det stanna. Polartrakterna såväl som de få övriga vita fläckarna på världskartan böra få bli vad de äro, *ingen mans land*, där vetenskapsmän och upptäcktsresande kunna få sysslа i fred för diplomaterna. De ha gjort tillräcklig skada redan nu.

DE UNGA AV I DAG.

ALLA tiders äldre människor av bägge könen ha påstått, att den varande tidens ungdom icke hållit måttet med gångna tiders.

Både fysiskt och moraliskt, sades det, var den nya generationen sämre än den föregående. Förfäderna voro kämpar, och "då jag var flicka, *då* fanns det flickor."

En egenkär återblick. Men ett misströstande om framtiden och en pessimism, som naturligtvis till en del kan förstås och förlåtas. Den beror mindre på illvilja än på bristande självkritik.

Bara ett tiotal år, och människorna ha ofta glömt hurudana de en gång voro, och därmed har den väsentligaste förutsättningen att förstå unga gått förlorad. Det gäller i vår tid som i alla tider som gått. De unga av i dag få höra att de vansläktas på sina föträffliga mödrar och fäder, ty vad kan icke tidens mödrar och fädrar säga de unga?

Se på oss, kunna de säga! Vem hade det bättre en gång än vi? Och vem förstod bättre att slösa bort vad vi hade och mången gång mer än det? Vem förstod som oss att skapa skuld och åter skuld? Bottenlös skuld! Vem förstod bättre att öka den? Vem förstod som en gång vi att "leva livet"? Var det ej en gång flere tusen av oss som inom loppet av ett par års tid eller så kunde förslösa summor på flerahundra tal? Tänk vad vi kunde göra av med pengar, även om de icke voro våra egna? Hade vi inte bankkredit kanske?

Kunde vi kanske inte konsten att leva under de feta kriserna? Vi åto och drukko och dansade, medan de andra slogos! Vi bådo böneom att bli förskonade från krig, och många av oss förtrinade väldiga summor på krigets förbannelse, världkrigets nöd och lidanden och umbäranden!

* * *

De unga se, även om de äldre lätt glömma. Tidens ungdom förstår, den förstår också att tiga, den ärar, som det står skrivet, gärna de äldre, för att de äro äldre. Men beundrar och följer alltid i de äldres spår—?

Om ungdomstiden alla dagar vårit sångens, impulsernas, ideernas, talens och livsglädjens tid, karaktäriserar i nutiden allvaret mest de unga, det närmast liggande, arbetet, det dugliga strävandet, utkomsten. Sporten och idrotten äro den samlade glädjen, den enda.

Och har det äldre släktet naturligt nog mycken erfarenhet, som de unga borde draga nytta av, så synes det vara en naturlag att erfarenhet endast har någon betydelse för den som själv erfar.

Och för övrigt. Kan det inte antagas att vår tids ungdom är något bättre än den föregående tidens? Litet mera värdefull? Och kan det bortförklaras att vår tids ungdom har det vanskligare än den föregående? Många förmåner, men likväl?

Bara skulden, arvet, den måste övertaga, hur måttligt roande är den inte?

Stå de unga i skuld till de äldre för ett och annat, torde det omvända säkert också vara fallet, att de äldre stå i skuld till de unga. Bokstavligen talat och absolut. Atskillig välvillighet och vilja till förståelse för de unga torde nog vara på sin plats. Det låter icke bra i våra dagar: "Den gången jag var ung, då fanns det ungdom till."

ORDETS MAKT ÖVER TANKEN.

ATT ordets makt över tanken är stor tillhör de mest allmänt erkända sanningarna. En mycket intressant världshistoria skulle kunna skrivas blott i form av framställningar av alla exempel på de inflytanden i stort och smått dika folk och tidevarv rönt av ords och slagords makt. Mycket av vad vi anse som särskilt viktiga kapitel i historien, skulle återfinnas i ett sådant verk.

Sällan har emellertid ett så egendomligt och så oöverskådligt skickelsedigert uttryck givits för språkets makt över tanken, som avspeglas i den roll termen "Dominion status" fått i frågan om utvecklingen av styrelsesättet i Indien. Sedan två veckor har stor uppståndelse rått både i indisk och engelsk politik med anledning av att vicekonungen i ett budskap förkunnat, att målet för Indiens konstitutionella utveckling, sådant det ses av "konungen-kejsarens regering i Indien" liksom "konungens regering i Storbritannien" är Indiens ernående av en självstyrande dominions ställning inom imperiet. Bullret har dock tillsvidare nedtystats genom ett par märkliga debatter i parlamentets båda hus under de senaste dagarna.

Att denna vicekungliga förklaring framkallat så mycken oro kan synas egendomligt, då det föreligger en följd av liknande uttalanden sedan ett decennium tillbaka av de mest ansvariga personer och instanser i engelsk och indisk politik. Vad som nu skett innebär alltså icke någon principiell novitet utan blott att den verklighet, som ligger bakom uttrycket, förnummits något klarare och närmare än förut. Härtill bidrar främst att — såsom också nyss tillkännagivits i en skrivelse från sir John Simon å den efter honom uppnämnda kommitténs vägnar till premierministern MacDonald — kommittén räknar med att i början på nästa år kunna prestera sitt arbetsresultat: utredningen om, vilka vidare steg framåt, som skola tagas på Indiens väg till självstyrelse. Detta innebär att beslut av oöverskådlig betydelse för Indiens och imperiets framtid måste inom föga avlägsen framtid fattas av regeringen och parlamentet i London.

Härtill kommer, att en med detta problem mycket nära förknippad, men hittills på märkligt sätt förbisedd fråga, plötsligt tvingat sig på uppmärksamheten. Frågan om Indiens självstyrelse avser ju endast den visserligen större del av Indiens territorium och befolkning, som regeras i konungens-kejsarens namn och som i själva verket endast i och med detta samfällda undersåtlighetsförhållande äger någon som helst karaktär av enhet. Men därjämte förefinnas bortåt ett halvt tusental av infödda furstar regerade stater, lika växlande till dimensioner som till kulturnivå. Några äro i storlek jämförliga med europeiska riken, och andra, vilka äro mindre än det forna Tysklands mest diminutiva lilleputtstater. Men de infödda furstarna äro samt och synnerligen konungen-kejsarens vasaller. Frågan om dessa mångskiftande områdens konstitutionella förhållanden inåt och utåt är en helt annan än den om "Indiens självstyrelse", men måste uppenbarligen komma att få den största betydelse för utvecklingen.

Simonkommittén har också nu tillkännagivit för regeringen att den icke finner sig kunna gagneligt slutföra sitt utredningsarbete utan att vid detsamma beakta även här berörda förhållanden. Regeringen har för sin del uttalat sitt gillande av denna kommitténs uppfattning. Det kan synas som en betydelselös formalitet, att denna utvidgning av kommitténs uppdrag skett så att säga indirekt. Men detta har i själva verket ansets vara en fintlig metod, att utan öppen reträtt inför de indiska kraven omlägga programmet för ärendets behandling. Simon kommittén, som ju helt och hållet består av engelska parlamentarici, har i uppdrag att utredningen i och för de engelska statsmakternas blivande beslut. Mycket starka sakskäl hetsade att detta skulle ske utan direkt indiskt delaktighet i själva kommittén. Men detta blev utgångspunkten för en våldsam missnöjeskampanj i Indien och de bekanta för söken att bojkotta kommitténs uttredningsarbete. I sammanhang med den nu av kommittén själv såsom nödvändig befunna utvidgningen av programmet har kommittén ansett sig böra föreslå ett direkt inhämtande av indiska åsikter i annan form än tidigare varit avsett. Det är uppenbart att man hårdnackat sig fram nå och till en väg, som icke varit ursprungligen utstakad.

Tills vidare har den största belåtenhet väckts i Indien genom detta tillmötesgående och genom den försäkran om Indiens kommande ställning som vicekonungen i solenn form nyss avgivit. Å andra sidan har denna försäkran och de förväntningar den väckt framkallat stor oro i England. Regeringen gör anspråk på att genom uttalanden i parlamentet ha till fullo klarlagt vad som lovats och icke lovats, men tvivlen ha snarare nedtystats än undanröjts. När Baldwin i ett lysande tal av regeringen sin välsignelse kommo de starka bifallsropen främst från regeringspartiet, medan Lloyd Georges mera kritiska hållning väckte bifall inom Baldwins parti.

Mer och mer iögonenfallande bli de vida klyftor, som gapa mellan de grundläggande samhälleliga och politiska förhållandena i Indien och allt vad man inom europeisk tankevärld avser med ett konstitutionellt styrelsesätt. I ett land, där endast några få procent av befolkningen äro läskunniga, där hundratals olika munarter talas av tiotals raser och intet språk är gemensamt annat än de främmande styresmännens, där det oreras om demokrati, men där det är ett kastväsen med ännu mycket djupare klyftor inom samhället än Europa någonsin känt — där är ju uttrycket "dominion status" astronomiskt avlägset från de politiska realiteterna. Kontentan av regeringsförklaringarna för några dagar sedan i underhuset gick också ut på, att med denna term främst avsågs, att Indien på intet sätt skulle anses äga någon lägre rang inom imperiet än de övriga självstyrande dominierna. Hur mycken tröst för indiska aspirationer och hur mycken trygghet för engelsk statsmakt och engelskt välde i Indien, som kan ernås genom dessa ordförklaringar, återstår att se.

VAR KRIS NÄRA FÖRESTÅENDE VID McDONALDS AMERIKABESÖK?

EN fransk tidning påstår att MacDonald under sina förhandlingar med Hoover varit nära att offra den engelska ståndpunkten i fråga om "havens frihet och endast genom Snowdens hot att avgå hindrats från att ingå mycket vittomfattande förpliktelser.

Den 5 och 6 oktober, säger tidningen, höllos konferenser i Camp Servers, vid en liten flod 70 miles från Washington, mellan de båda politikerna om havens frihet. MacDonald var tagen av det entusiastiska mottagande, som han fått i Amerika, och lät locka sig till att i principkonflikten om havens frihet gå med på eftergifter, vilka skulle betytt en fullständig kapitulation inför den amerikanska ståndpunkten.

Men innan MacDonald skrivit under en sådan överenskommelse och gått med på en publicering tillfrågade han de båda herrar från utrikesdepartementet, som åtföljde honom, om deras mening. Dessa telegraferade omedelbart till London, där Snowden satt såsom ställföreträdande premiärminister. Då Snowden fick vetskap om MacDonalds planer satte han sig pr telefon i förbindelse med denne och förklarade för honom att varken den allmänna opinionen i England eller i Dominions någonsin skulle kunna godkänna att England på detta sätt avstode från sina rättigheter.

Snowden hotade att avgå omedelbart och angrep Mac Donald mycket skarp. Detta förhållande och premiärminister Mackenzie Kings kritik, vilken fick ett kraftigt eko i den canadensiska pressen, gjorde att MacDonald lämnade Amerika utan att ha bundit sig och efter att blott ha lovat Hoover att han skulle arbeta vidare för saken.

EN HÄLSNING FRÅN J. E. FORSLUND

FRÅN J. E. Forslund, som numera är bosatt i Redlands, Californien, har redaktionen i dagarna mottagit ett brev med hälsningar till gamla bekanta. Då mr. Forslund är väl känd, särskilt bland de äldre, och en lång tid var fästad vid den svenska pressen här i landet, publicera vi brevet som en hälsning från en av de gamla pioniärerna:

Den 5 oktober 1929

Herr redaktör!

Femton månader ha gått, sedan jag hade nöjet göra mitt korta besök på Edert kontor för att titta på de rester, som funnos av den "Skandinaviska Canadensaren". Mer än fyrtio år ha förflutit, sedan jag landade i Winnipeg med samma syfte som de nu kommande, nämligen att söka en framtid i det vaknande Canada.

Winnipeg hade då ej fullt 30,000 inbyggare, men bland dessa funnos som nu kivande svenskar, som hade så svårt att enas i de mål, som de samlade skulle ha lyckats genomdriva och nå. Staden har ju växt upp till en storstad, men det synes omöjligt göra slut på det eviga smågrälet mellan de olika tänkande i de svenska kretsarna. Åtminstone synes det så om man får döma av de senaste numren av Canada-Tidningen.

Vid detta besök nämnde jag möjligheten av ett brev med mina intryck av Canada efter en 5-årig bortovaro. Så många skildringar ha emellertid influtit i Edra spalter, att mina skulle helt enkelt bli "de trop", och jag vill därför inskränka mig till ett par episoder från Winnipeg-besöket.

Som ledsagare och ciceroner hade jag lyckats få f. konsuln Gustaf Uno Schröder och konsulären vid kungliga tullverket Konstantin Flemming. Som övlivt är skulle vi ju ha en bit mat tillsammans, men dessförinnan frågade Schröder: "Äter Du lika mycket ännu, eller med andra ord, är Du lika stort matvrak som förr i världen?" Detta med anledning av min möjlig supé i konsulns hem, där hans rara Fina skulle bulla upp i stor stil, om nödigt var. Som jag sammetsenligt kunde svara att min aptit och sväljningsförmåga avtagit med åren, blev det klart att en delikat sillsalat skulle vänta mig påföljande afton, och skulle vi träffas följande dag kl. 12:30 för vidare detaljer.

Frågan för dagen var emellertid var vi skulle få vår lilla lunch. Tullmannen föreslog Child's, men i min tanke hägrade de svenska kaféerna på Logan, som borde kunna bjuda på svenska rätter. Efter behörig inspektion av ett par mathål hamnade vi, varest de hade *inlagd sill*. Härligt!

Vi slogo oss ned, fingo tätmjölk, ett fat potatis och *ansiovis!* Nåja, ansjovis är ju bra i och för sig, åtföljd av en klämtare eller nubbe, som det nu heter. Nubben fanns ej och så gick min första illusion.

Följande dag gick jag upp till det kontor, där konsulatet var inhyst i en mindre avbalkning. Innan jag nådde detta, träffade jag händelsevis en f. d. arbetskamrat och underhöll mig med honom till kl. 12:35, då jag vände mina steg till konsulatskrubben. Men jag hade ej räknat på att t. f. konsuln var så punktlig, att han lämnat sin "byrå" på slaget, och, som elektricitet kostar pengar, var allt mörkt. Vi träffades ej och jag gick miste om sillsalaten och har sedan ofta undrat, om Fina ej kunde sända in en räkning till Kung Gustaf för spilld tid och material. Konsuln skulle nämligen föra mig till sitt hem, som jag ej ensam kunde finna, och det hela var därför "perdu". Man bör ej glädja sig för mycket i förtid.

Winnipeg och Logan Ave. behöva ej någon kritik — så mycket var sig likt.

På hemvägen via Can. Pac. Ry. syntes Calgary och Vancouver vara i färd med att överflygla Winnipeg, vars kommunala styrelse tyckes sträva mot försök att få fart i förbättringar.

Den gångna sommaren har varit mycket frestande i Californien. Alltför många skogsbränder ha härjat och förstört stora vidder av skogsland; synnerligast där vattenfrågan är kritisk. De efter branden kala backarna kunna ej hålla regnet då det kommer, och resultatet har blivit, att vattennivån på många ställen har sjunkit alltför mycket. Skulle den kommande vintern bli torr, blir det ett svårt problem för de konstbevattnade distrikten att lösa, vilket i sin tur har stort inflytande på arbetsmarknaden. Priserna på apelsiner ha varit mycket låga och i vissa fall har den producerande måst betala frakten eller en del därav, sedan frukten sålts. Den starka hettan har även inverkat på den kommande skörden, som väntas bli liten på grund av ringa blomning och den unga fruktens fall.

Under tiden komma invandrare, lockade av solskenet och det milda klimatet. En del ha något kapital och detta bli de snart av med, om de lyssna till landagenternas söta fraser. De måste då söka arbete och trängas med andra om de tillfällen som ges att förtjäna en slant. En ytlig betraktare skulle ej kunna ana något dylikt, då han ser de tusentals på tusentals fina automobiler, som nästan fylla vägar och gator.

Dec. 3, 1929.

På grund av flyttning till Redlands, som har ett torrare inlandsklimat, har ovanstående "kommit bort" under inpackning av våra mobilier. Torkan fortfar ännu, men en väderprofet, Fader Richard, som synes förutspå ganska bra, har utlovat regn att börja med den 14:de denna månad.

Affärerna i städerna äro flau och stora ansträngningar göras att upparbeta en livlig julhandel. Santa Claus har allaredan gjort sitt inträde i Los Angeles och kommer till denna lilla stad den 7:de via luftskepp. Samtidigt arbetas ytterst ivrigt för insamlingar till "Community Chests" och andra välgörenhetsinrättningar. Under tiden pågår spritsmuggling och inbördes krig mellan "bootleggers", som importera via smugglare, och "hi-jackers", som röva de förra. Det går hett till under sköldarna.

Hälsningar till sådana gamla bekanta, som möjligen få se dessa rader.

J. E. Forslund.

MacAlpine åter hemma.

Alla deltagarna i den äventyrliga MacAlpine-expeditionen äro åter lyckligt hemma. Överste MacAlpine och de sista av expeditionen anlände i fredags till Winnipeg, varefter de fortsatte var och en till sin stad. Alla uttryckte de sin glädje över att vara tillbaka till civilisationen och flesta av dem torde taga sig en välbehövlig semester.

Kvinna dödad av flygmaskin vid Tuxford, Sask.

Mr. Howard Lockwood, förste innehavare av privat flygmaskin i Saskatchewan, flög häromdagen hem till sin farm nordväst om Tuxford, Sask. Klockan var redan 4,30, så att det redan börjat mörkna. Han hade fällt ihop vingarna på planet och skulle skjuta det in i hangaren, då hans hustru kom skyndande för att hjälpa honom. Av någon anledning såg hon ej den roterande propellern och blev träffad av dess stålblad. Hon avled nästan omedelbart.

Kyrkoherdeval.

Katarina församling i Stockholm valde förra söndagen kominister Edquist till kyrkoherde.

För hosta, förkylning, luftrörskatarr och influensa

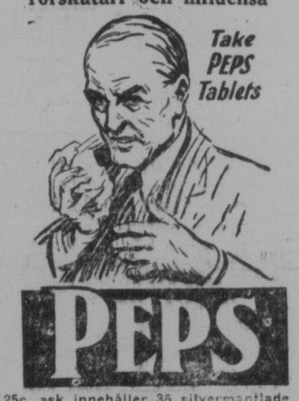

PEPS

25c. ask innehåller 35 silvermantlade

LINDAHL BUHR & STEFANSSON

Skandinavisk Advokatbyrå.

SOLICITORS — — BARRISTERS — NOTARII PUBLICI —

Assisten: e.o. hovrättsnotarien jur. kand. Peter A. Fries.

709 Mining Exchange Building, Winnipeg, Man.

Telefon: 24 963.

Nya slags glasögon.

1,000 par skola skänkas bort.

Toronto, Ont. — Nya glasögon för korrekt seende ha skapats. Deras popularitet sveper nu över landet. Dessa glasögon gör det möjligt för nästan var och en att läsa det allra finaste tryck, trä på den minsta nål och se långt och på nära håll. De garanteras oförstörbara, kunna ej bliva matta och äro en stor förbättring över alla andra fabrikat.

Tillverkarna, Nu Way Optical Co., 29-33 Melinda St., Dept. X R 17, Toronto, Ont., erbjuda sig att giva bort tusen par gratis till personer, som vilja hjälpa till att introducera dem. Skriv till dem i dag. De vilja förklara hur Ni kan få agentur och utan erfarenhet förtjäna $200 till $500 i månaden.

Eldsvåda.

Verkstadsbolaget Herkules' fabrik i Göteborg förstördes fullständigt av eld i torsdags.

Stöld.

Stöld av för makulering avsedda sedlar har upptäckts i riksbankens kontor i Falun. Ingen klarhet har vunnits, hur stölderna tillgått.

Häktade för mened.

Poliskonstapeln Anton Månsson och hans hustru i Trälleborg häktades i söndags i förra veckan under anklagelse för mened.

Kyrkoinvigning.

Täby kyrka i Roslagen med 1300-tals anor återinvigdes förra söndagen av domprosten Lizell. Kyrkan har genomgått en omfattande restauration.